No. 129. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 28 October.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal [illegible] week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwe[illegible], Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. [illegible] abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

MUNCHEN, den 20. October. Terwijl wij hier sedert eenige dagen drukkend weder hebben, zoo heeft in de bergstreken een vreesselijke orkaan gewoed, waardoor het dorp Schliedorf geheel is verwoest geworden. De thermometer nam aldaar plotseling zijn stand op 24 gr. R. De daken werden van de huizen geslingerd, de huizen omgeworpen; zelfs de kerktoren weerstond de woede van den orkaan niet; schrik en ontzetting bemagtigden zich van de inwoners, die in de kelders eene schuilplaats zochten. Weldra sloegen de vlammen uit onderscheidene kanten des dorps. Aan blusschen was bij de algemeene verwarring niet te denken. Al de huizen zijn een roof der vlammen geworden. Het geheele dorp is verdwenen. De brand is in het omliggende bosch overgeslagen, hetwelk, volgens de laatste berigten, nog brandende was.

— Te Berlijn heeft men berekend, dat, wanneer *Adam* zich tijdens de schepping op een stoomwagen geplaatst had, ten einde zich van de zon naar de door *Le Verrier* en *Galle* ontdekte nieuwe planeet te begeven, hij op dit oogenblik weinig meer dan de helft van den weg zou afgelegd hebben, terwijl de reis zelfs per spoorweg, met aflegging van 200 mijlen per dag, toch altijd nog 10.623 jaren vereischt.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 23. October. De *Echo de la Nièvre* van 20. October geeft eenige bijzonderheden over de rampen, die door de overstroomingen veroorzaakt zijn. Het is om drie uren 's morgens, dat de Loire, gelijk bij vloedtijd, zich een el per uur verheffende, plotselijk het lager gedeelte der stad is komen overvallen, nadat zij de groote vallei, die zich voor de stad uitstrekt, overstroomd had. Een groot getal inwoners, door de waters bedreigd, op het oogenblik toen zij in hun bed lagen, hebben naauwelijks den tijd gehad om zich te redden.

De Loire en de Nièvre maakten slechts één groot meer uit, onder hetwelk de voorsteden Mouësse, Nièvre en Loire bijna geheel verdwenen waren; het water breidde zich uit tot op de hoogten van Plagny, na den heirweg overstroomd te hebben.

Hier en daar vlotten ossen en ander vee, en alle soorten van wrakken, die door het water medegesleept werden. Men hoorde in de verte de geweerschoten en het gekerm der ongelukkigen die door de overstrooming in hunne woningen omringd waren. Dadelijk werden er bijstanden georganiseerd; geheel het garnizoen werd beschikbaar gesteld, en de twee stoombooten die de dienst doen tusschen Digoin en Nevers, gingen in de velden de ongelukkigen opnemen, wier afgelegene huizen bedreigd waren om door het water verzwelgen te worden. Men schat op niet minder dan 600, het getal menschen die zij aldus aan eene zekere dood ontrukten.

Men heeft nog geene tijding van de werklieden aan de ijzeren spoorbaan. Al de werken zijn overstroomd, al de communicatien afgebroken; en zij leden gebrek aan brood. Een stoomboot is dezen morgen vertrokken, om hun levensmiddelen te brengen.

In het dal van Givry hoort men een hartverscheurend *gekerm*, zonder dat het mogelijk zij, hulp toe te brengen aan de ongelukkigen die zich in doodsgevaar bevinden.

De stoffelijke verliezen zijn onberekenbaar; honderden huisgezinnen zijn zonder brood, zonder toevlugtsplaats, zonder middelen van bestaan.

— Kapitein *Michelet* van Havana te Hâvre binnen, meldt in zijn rapport als eene zeldzame bijzonderheid, dat in de baai van Havana, gedurende een hevigen storm eene wolk van kleine witte kikvorschen is gevallen, waarmede zijn dek en de zee, om zijn schip letterlijk bedekt waren.

BELGIE.

— Woensdag laatstleden kwamen er een twintigtal ongelukkigen van de omstreken van Gent, aan de Vlaamsche voorstad Brussel aan; zij waren in den deerlijksten toestand. Deze ongelukkigen, meestendeels kinderen, waren naauwelijks gekleed, want zij hadden niets dan eenige slechte lompen om hunne naaktheid te bedekken. Eenige medelijdende personen der voorstad, ofschoon zij zelf arm zijn, hebben bijgedragen om brood, kleedingstukken en schoenen aan deze rampzalige schepsels te geven, die van de koude verstijfd waren.

De dagbladen hebben verhaald, dat de burgemeester van Gent, de inkomst dier stad had verboden aan de bedelaars van andere plaatsen. Deze maatregel werd over eenig tijd insgelijks te Brussel genomen; maar men was genoodzaakt er van af te zien, ten gevolge der klagten van wege de inwoners der voorsteden. Het is op dat tijdstip, dat men benden van meer dan 100 personen 's nachts, in de velden zag nederzitten, van de Ninovesche poort af tot aan het Scheutveld toe, zich voedende met rapen, die de kinderen gingen uittrekken. Dit is geen ijdel vertelsel; de plaatselijke overheden kunnen de waarheid van dit droevig tooneel ten volle bevestigen.

NEDERLANDEN.

's HERTOGENBOSCH, den 23. October. Ook hier begint men van landverhuizen naar Noord-Amerika te spreken, deswege zijn door onderscheidene handwerkslieden in verschillende vakken reeds voorloopig afspraken gemaakt, doch zijn er tot heden toe geenen, die tot den gegoeden stand behooren, eenige lieden hebben zich daarenboven aan het bestuur gewend met het verzoek, bij gebrek aan werk derwaarts te worden gezonden.

VLISSINGEN, den 27. October. Men schrijft ons uit Aardenburg, dd. 25. dezer: Als een blijk van bijzondere groeikracht en vruchtbaarheid kunnen wij melden, dat alhier in den tuin van den heer *L. van der Plassche, Jz.* een perenboom is, welke voor de tweede maal vrucht heeft gedragen; wel eenigzins kleiner, maar toch even goed als de gewone vrucht. Ook ging men dezer dagen te kijk met eene knol of raap, gewonnen op het land van *D. de Bleecker*, landbouwer alhier, welke de zwaarte had van 31 (zegge: een en dertig) nederlandsche onsen. Zoo de belastingen even productief zijn als de akkers en tuinen, dan voorzeker ziet het er met ons land zeer goed uit.

— Honderd en tachtig Hollandsche handelhuizen en andere belanghebbenden, hebben een adres aan de Tweede Kamer gezonden, krachtig aandringende op de vermindering der briefporto's, en waarin de nadeelen en gebreken van het tegenwoordige stelsel krachtig worden bestreden, inzonderheid wordt het verderfelijke van de schaalrekening naar gelang van den afstand aangetoond.

— Van den Helder schrijft men van den 22. October: « Gisteren had er te Wieringen, in het gezigt van eene menigte aanschouwers, een vreesselijk ongeluk plaats. Er werd namelijk eene schuit, welke gevoerd werd door schipper *Cornelis Bont*, zijn zoon en schoonzoon, door een' hevigen rukwind omgeslagen, waarbij alle drie den dood in de golven vonden. Hoewel in de nabijheid van bovengemeld eiland, kon men hen echter niet te hulp komen door de hooggaande zeeën; te meer daar de schuit te ver beneden den wind lag en er geene geschikte hulpmiddelen bij de hand waren."

— Een meester in de beide regten vraagt in het *Handelsblad* een vast bestaantje van f 1600 - f 2000, voor een kapitale som van f 5000 - f 7000 mits geene commerciele betrekking.

't Is jammer, ZEl. Gestr. verstaat zich anders uitmuntend op de intrest-rekening; maar schaamt zich niet, als een dubbel gepromoveerde, de rij der hedendaagsche schandelijke advertentien te vergrooten.

GEMENGDE BERIGTEN.

Op de Plaza Major te Madrid heeft by gelegenheid van de bekende huwelyken een stierengevecht plaats gehad, waarby 50,000 aanschouwers plaats konden krygen. Het moet zeer bloedig geweest zyn. Hoe gaat de ware beschaving toch met dubbele schreden voorwaarts! — De Staats-courant van 17 October bevat een lyst van abusievelyk in omloop gebragte coupons. — De oudste geref. predik. der Nederl., ridder Sinninghe, 92 jaren oud, heeft het tydelyke met het eeuwige verwisseld te Niehove, alwaar hy 63 jaar had gepredikt. — Gepensionneerd de minderjarige dochter van wylen Mr. L. Engelenburg met f 983. — S. M. Flesch, vroeger in kantjes, christen uit de besnydenis, heeft met permissie eene afgescheiden gemeente gesticht te Elburg. — De uitvoer van uyen, althans uit Portugal, is nimmer zoo groot geweest. Men behoeft ze niet naar Nederland te zenden, want zonder uyen willen ons hier de oogen wel overloopen; men houde maar een belasting-biljet onder den neus! — In Portugal is eene contra-revolutie uitgebarsten; de geheele winkel is vernieuwd. — Een gedeelte der veroordeelde Delftenaars in 't Monster-proces, schynt geen lust te hebben om zoo lang te gaan zitten, want ze appelleren, waaronder de wel bekende Mietje van den Hoogen (zoo jammerlyk bedrogen ? !), die zeker ook gaarne de kraam in eigen woning zal willen uitleggen. — De Luthersche kerk te Zierikzee was jl. Zondag namiddag iets minder dan eivol. Met inbegrip van koster, leeraar, ouderlingen en diakenen, bestond deze byeenkomst juist uit een dozyn personen. — 't Nut van 't algemeen zal den minister van Hall verzoeken de Koninklyke Nederlandsche Lotery (afzettery ?) af te schaffen. — Zekere heer Tenstapper te Middelburg heeft Z. M. onzen Koning Willem II afgebeeld in haar. *Wy hopen, dat het den man niet kwalyk zal worden genomen. — De Tielsche Nieuwsbode beweert, dat mr. Boissevain, als een tweede Damon, voor den heer van Hulst, als een andere Pythias, had moeten gaan zitten; dan zou Koning Willem II, als de tyran Dionysius aan Pythias, van Hulst wel volkomen genade verleend hebben, al hadden al de werkelyke ministers er luide tegen geprotesteerd.*

INGEZONDEN STUKKEN.

Afgeluisterd gesprek.

Verleden week was ik in de dessertkamer om mijn zilver te poetsen; die komt net tegen de salet en met eene deur er in. De deur stond op een gar; ik kon dus alles hooren wat in de salet gesproken werd zonder op de luister te staan; daar ben ik ook magtig tegen, en mijne kameraads zeggen zelfs altijd: ANTHONY luistert nooit; maar nu stond de deur, zoo als ik zeide, op een gar, ik moest dus hooren zonder te luisteren. Ons DIENTJE had juist een paar jonge juffrouwen bij haar, dus kan men wel denken dat er wat afgesnabbeld werd; zoo lang het praatjes waren over hoeden en kleedjes, trok het niet veel mijn gedachten; maar toen zij over de godsdienst begonnen, daar ik ook een liefhebber van ben, hield ik mij doodstil en hoorde het volgende:

DIENTJE. Zijt gij al eens in de Nieuwe Kerk geweest, die ziet er net uit, niet waar?

PLOONTJE. O ja, beelderig.

SOPHIE. Ik heb ze nog niet gezien, maar mijn broeder HENDRIK zegt dat ze fraai bewerkt is en een zeer goed effect maakt

DIENTJE. Heeft de koster ook al bij u geweest om over het kussen te spreken. Nu krijgen wij nieuwe, niet waar?

SOPHIE. Krijgen? Nu ja! als je nög maar eens wat weet. Maar dat is minder. Evenwel zullen er menschen genoeg zijn voor wien dit geld weer een heel bezwaar zal wezen.

PLOONTJE. Maar het zal toch regt netjes staan als alles gelijk is, en vooral groen.

SOPHIE. Die gelijkheid zou wel te verkrijgen geweest zijn zonder zoo veel menschen te bezwaren. Als heeren kerkvoogden, hunne begeerte daartoe aan de gemeente hadden kenbaar gemaakt, zou ieder zijn eigen kussen in de begeerde kleur gebragt hebben, met veel of weinig kosten naar ieders eigen vermogen en believen. De menschen zijn over het algemeen zoo erg niet als men denkt, zegt *papa*, men moet ze maar wel weten te leiden; en indien er dan al een enkele dwarshoofd onder mogt zijn, die kon men door zijn bontkleurig kussen eenige weken aan de gemeente zelve bekend laten maken, de bontheid van zijn humeur; zoo dat tot geen verandering leidde, moesten die enkelden maar op gemeene kosten veranderd worden. Maar dat zou zeker zoo geen prettig voordeeltje voor die *lange sinjeur* opleveren, dan zoo als hij het nu heeft weten aan te leggen.

DIENTJE. Zou dat een stukje van hem zijn? Het is heel

DE SMOKKELAARS VAN PENMARCK.

(Vervolg van onze vorige.)

Aan de deur van den kluizenaar gekomen, klopte zij zacht aan, en verwachtte niet zonder verwarring, dat men haar van binnen antwoord zou geven. Anselmus stond op. Hij opende zijn tralievenstertje, en het schoone gelaat voor zich ziende, haastte hij zich de deur te openen.

« Gij hebt hier sedert acht dagen eenen vreemdeling, Anselmus?" vroeg Jenny.

« Wat zegt gij daar, dochter van vader Drack?" zeide Anselmus. « Een vreemdeling? Wel neen, kindlief."

« Mijn vader heeft het mij toch gezegd, en heeft mij eene boodschap aan hem opgedragen."

« Dat is wat anders: ga naar boven, kleine! hij is reeds op. En vooral..."

Jenny haastte zich van de vergunning gebruik te maken.

Jenny had Anselmus niet geheel laten uitspreken; zij was in het midden van zijn antwoord reeds boven, en daar riep zij tot Calvina:

« Vlugt, mijn vriend!" Bruno is gevangen, Bruno weet alles: hij zal zijn leven ten koste van het uwe trachten vrij te koopen. Beneden wacht ons een vaartuig, en ik heb voor u eene veilige schuilplaats in den archipel Glenan."

« Weet Kerloudic inderdaad mijnen naam, mijn vaderland en mijne lotgevallen?" zeide Esteban, « en gij weet zeker niet, hoe hij die heeft leeren kennen?"

« Geene verwijtingen, ik zal u alles zeggen," zeide het jonge meisje hem medeslepende.

Zij vonden beneden den kluizenaar, die hen opgewachtte, met zijnen rug tegen de deur leunende, en met over elkander geslagen armen.

« Ik groet u, vader Anselmus!" zeide de Spanjaard.

« Hoe, gij vertrekt?"

« Ja!"

« Een oogenblik nog, als het u belieft. En uwe rekening?"

« Mijn vader zal u voor hem betalen, vader Anselmus!" zeide de dochter van Drack.

« Wel zeker! maar ik houd hem zoolang in de kooi. Ik moet klinkende munt hebben, vriendje!"

« Goede vriend!" zeide Esteban," ik heb geen geld. Maar ik beloof u op mijne eer, dat gij eens de belooning voor uwe gastvrijheid zult ontvangen. Neem Drack tot borg, en laat mij vertrekken."

« Drack of Kerloudic kome u dan halen; maar tot zoolang houd ik u opgesloten."

« Open de deur! en wel spoedig!" zeide de Spanjaard.

Anselmus verschrikt, greep eenen stok; doch eer hij denzelve kon gebruiken, nam Esteban hem denzelven af, greep den gewaanden kluizenaar bij zijn bovenkleed, gaf hem vijf of zes stokslagen in de lenden, opende de deur, deed Jenny naar buiten gaan, en zich omkeerende, zeide hij.

« God neme u in zijne heilige hoede, Anselmus!"

En hij verwijderde zich.

—

Tien minuten later, vertoonde zich Graindemer aan de kluizenaarswoning, vergezeld van zes gendarmen, eenen commissaris van policie en eenen jongeling in eenen mantel gehuld. De commissaris was houder van een bevelschrift, om Esteban Calvina, opperhoofd van guerilla's, met name uitgesloten van de algemeene amnestie, aan de opstandelingen door Ferdinand VII gerigt, naar Frankrijk gevlugt, mede te voeren, waartoe zijne katholijke majesteit vergunning had gekregen. Bruno, het plan tusschen hem en Kerloudic ontworpen, volgende, had het zoo weten aan te leggen, dat hij zijne vrijheid zou erlangen, wanneer hij den moordenaar van Bandeira aan de policie overleverde. De visscher trad het eerst

wel mogelijk. Hij schijnt altijd een goede hoeveelheid honig bij zich te hebben; maar ik dacht dat hij die alleen de dames om de mond smeerde.

SOPHIE. De heeren laten zich er ook wel van bedienen, vooral wanneer ze meer goedheid dan verstand bezitten, en al zijn ze soms in posten geplaatst waar zelfstandigheid alleen hun te pas zou komen.

DIENTJE. Voor de *sluwheid* van zekere menschen is niemand veilig. Maar denkt u ook niet dat het beter zou geweest zijn dat ieder kussen afzonderlijk gebleven was, dan kon ieder het zoo dikwijls vernieuwen of met een schoon overtrek voorzien als hij zelfs wilde.

PLOONTJE. Kan dit dan nu ook niet geschieden? Dat zou ik naar vinden.

DIENTJE. Wel neen; men wil ieder kussen de lengte van drie plaatsen geven; men hangt dus van zijn nevenzittenden af.

PLOONTJE. Wel foei, dat is akelig. Als ik in de kerk kom, en er zit iemand op mijne plaats die ik moet doen oprijzen, dan keer ik altijd mijn kussen om; ik doe dit niet uit minachting voor die menschen, maar een warme plaats, van wie ook, hindert mij altijd.

DIENTJE. Wanneer wij een' geheelen zomer geen gebruik van de plaats gemaakt hebben, doen wij bij het in stad komen altijd een schoon overtrek over ons kussen; wij kunnen wel begrijpen dat er gedurende zulk een' langen tijd wel gebruik van zal gemaakt zijn, door lieden die niet alle even zindelijke beroepen uitoefenen, en wiens kleederen daarvan ook zeer natuurlijk het kenmerk dragen.

SOPHIE. Wij hebben weinig belang in de plaats, daar wij het meest in de Fransche Kerk gaan, maar de dienstboden maken er altijd gebruik van; *papa* heeft daarom ook zijne toestemming tot het veranderen van het kussen gegeven, want, zegt hij, die menschen zouden alligt denken dat ik hen die nieuwigheid niet gunde, anders zou ik het zeker niet doen, want noodzakelijkheid is er niet voor, en om de man, die de kussens leveren zal en moet, te bevoordeelen, is waarlijk niet noodig; hij schijnt buitendien welvaart genoeg te bezitten, en kan niet klagen dat hem de gelegenheid niet dikwijls voorkomt om aan ons, en andere gegoeden, ruim geld te verdienen; maar om maatregelen te bekuipen, waardoor de mingegoede, en misschien ook wel de behoeftige, verpligt wordt aan de hebzucht te offeren, is mij onverdragelijk.

En wie heeft bij het verwisselen van het eigendoms-regt der plaats de *magt* om over het nieuwe kussen te beschikken? Zekerlijk zij niet die er het *regt* toe moesten hebben, want ofschoon thans door hun betaald, kunnen zij er dan geen derde gedeelte van terug nemen; het kerkenfonds raakt zoodoende van lieverlede in het geheele bezit derzelve.

Het is even eens of men den kussenmaker eens ruim heeft willen legateren, ten koste van derden, om er zichzelven in het vervolg eene erfenis van te kunnen daarstellen. Waarlijk niet dom verzonnen: zoo het te Rome geschied was zouden het de Jesuiten op hunne rekening krijgen.

DIENTJE. Ja het is zeker, zoo als u *papa* zegt, niet wel gehandeld; de maatregel is te algemeen, en de klasse van menschen waarover derzelve moet werken te verschillend.

SOPHIE. Toen gisteren avond *papa* zich zoo liet hooren was HENDRIK er bij, die valt wat spotachtig, zoo als je weet, die zeide: Ja *papa*, het is niet anders; wij moeten letterlijk ieder wat van onze veren laten; de gemeente kan nu in waarheid zeggen dat zij in massa gepluimt wordt, want ieder geeft zijn pluimen-kussen en krijgt een haarbuidel in de plaats.

De meisjes geraakten door dit laatste *gezegde* aan het lagchen, en het gesprek kreeg een andere wending.

Ik zeide tot mij zelven: ANTHONY, schrijft hetgeen gij gehoort hebt alles getrouw en letterlijk op, en geeft het aan u vriend te Vlissingen, misschien plaatst die het in zijn Courant, dan zal men mogelijk nog tot lof van u zeggen: Wat heeft die ANTHONY een kostelijk geheugen!!

MENGELINGEN.

Over het pruilen of pruttelen der vrouwen.

Toen ik nog niet getrouwd was, noemde ik mijne bruid, gelijk het bij alle beschaafde volken mode is, een engel.

Tegenwoordig, nu zij mijne vrouw is, noem ik haar, wanneer ik verstoord op haar ben, eene gevallen engel; is het huwelijksweder evenwel helder, een gekortwiekte. « Waarom gekortwiekte?" vroeg mij KAATJE, toen ik mij voor de eerste maal van deze uitdrukking bediende. Ik werd verlegen, daar ik nog niet had leeren veinzen; ik wist nog niet, hoe goed het in den huwelijken staat is, om soms een weinig te kunnen liegen en hoe zonder dit lichtscherm tegen den hellen glans der waarheid, roode oogen nog veel menigvuldiger zouden zijn: « Dierbare KAATJE," sprak ik, « lief duifje! zou ik niet voor mijn geluk moeten sidderen, zoo uwe engelen-vleugeltjes niet een weinig gekort waren? zou ik niet moeten vreezen dat ge wegvloogt .... en naar den hemel ontsnapte, waar uw vaderland is," wilde ik er hoogst poëtisch bijvoegen. Mijne goede vrouw liet mij evenwel niet uitspreken.

« Gij vreest dus, dat ik u ontrouw zou kunnen worden?" vroeg zij, wachtte evenwel mijn antwoord niet af, doch trok haar gezigt in eene bijzondere plooi, sloot den mond en pruilde. Te vergeefs waren mijne smeekingen, mijne bedreigingen, mijn spreken ja zelfs mijn zwijgen, zij pruilde maar voort. Ik ging met versnelde schreden de kamer op en neder. In Engelsch mimiek is geene beweging afgebeeld, welke ik niet met de grootste naauwkeurigheid nabootste. Liefde, haat, toorn, woede, vertwijfeling; mijne goede vrouw sprak evenwel geen woord. Bij deze gelegenheid leerde ik het beroemde pruilen der vrouwen kennen, en sinds dien tijd heb ik het niet weder vergeten; het was op den dertigsten dag na mijne bruiloft, dat mijn geluk in het teeken van den kreeft trad. In den beginne had KAATJE slechts een pruilstoel, vervolgens nam zij een pruilhoek in, en later sloot zij zich in een pruilkamertje op, tot zij eindelijk het door oefening zoo ver gebragt had, dat zij door het geheele huis kon loopen pruilen. Ik heb zoowel in de theoretische als in de praktische philosophie zoo wat rondgesnuffeld. Metaphysica, logica, anthropologie en phychologie zijn mij niet ten eenenmale vreemd, maar met de theorie over het pruilen der vrouwen heb ik het nooit regt eens kunnen worden. De vrouwen, even als of zij met den duivel een verbond gesloten hebben, staan pal, haar gevaarlijkste wapen is de mond, hetzij zij hem tot spreken of tot zwijgen dienstbaar maken. Spreken zij en gij bezit veel verstand en geduld, dan kunt gij haar soms tot zwijgen brengen; zwijgen zij evenwel (hetwelk in de huisselijke krijgskunst pruilen heet) zoo is alle moeite te vergeefs om haar aan het spreken te krijgen, gij moet u terug trekken en tot elken prijs den vrede sluiten. De bulderende man steekt ten minste met zijn hoofd boven de wolken van zijnen toorn uit, het huwelijks-onweder rolt slechts onder zijne voeten voort; de vrouw evenwel staat met het hoofd onder de donderwolk en geene straal van vrede verhelderd haar somber gelaat. Wanneer ik met mijne goede vrouw krakeel, weet ik, gevoel ik dat ik binnen een kwartieruurs weder verzoend zal zijn. Mijn pruilende engel evenwel heeft er hoegenaamd geen denkbeeld van dat zij ooit weder goed op mij zal kunnen worden. Ik heb haar reeds dikwerf voorgeslagen dat ik mij op haar pruilen bij de maand wilde abonneren, terwijl ik haar in dat geval, altijd dertig dagen in de maand vooruit gelijk wilde geven, en daarbij meende ik dat wij beiden beter zouden staan; maar zij wilde van zulk eene overeenkomst nimmer een woord hooren, zoodat ik in mijnen huis-almanak vele droevige pruildagen heb op te teekenen en bij het eindigen van het jaar valt de meteorologische balans niet altijd in mijn voordeel uit; wat evenwel mijn almanak een nog zonderlinger en treuriger aanzien geeft, is, dat ik wel dag en uur kan aanteekenen waarop mijne CATHARINA begint te pruilen, maar noch den dag noch het uur dat hare pruilerij een einde neemt. Zij komt zoo van lieverlede weder bij, dat het niet met zekerheid te bepalen is wanneer wel de laatste toon harer ontevredenheid wegsterft, en plotseling bevind ik mij te midden van mijn gewoon geluk, zonder te weten hoe ik er in gekomen ben. Zij heeft mij eenmaal in vertrouwen verhaald, dat alle vrouwen zoo doen, die, wanneer zij haar stilstaand hart weder opwinden, alle heele, halve en vierde gedeelten van uren, waar over de wijzer draait, moeten laten slaan, tot de wijzer op het uur en minuut der liefde staat. Zij moeten zoo handelen om het uurwerk harer ziel niet te bederven. Wanneer mijne goede KAATJE mij uit het paradijs, dat zij mij zelven geschapen heeft, uren en dagen uitpruild, zoo is het niet meer dan mijn eigen schuld: ik heb onberonnen in mijn huiselijke grondwet denzelfden misslag begaan, als de Spanjaarden bij de hunne: mijne vrouw en ik hebben slechts ééne kamer, en zoo moet dan ook geschieden wat in zulke gevallen altijd geschied, het democratische beginsel krijgt de heerschappij over het aristocratische. Het vrouwlijk hart is eene Atheensche markt: onder eenen heerlijken blaauwen hemel vind men daar liefelijke bloemruikers, welriekende vruchten, betooverende bekoorlijkheid, geest, vernuft, innig gevoel .... maar ook nukken, luimen, wankelmoedigheid, ondankbaarheid en wat meer. Waar evenwel de huiselijke wetgeving wijzelijk in twee kamers gescheiden is, waar de man het hoogerhuis en de vrouw het lagerhuis vormt, daar zullen, gelijk een dichter onvergelijkelijk schoon gezegd heeft, de golven der democratie verbrijzelen op de rotsen der aristocratie, waarop de troon en vrede gebouwd is. H. K.

De Troonrede.

« Wat zegt gij van de jongste troonrede?" zeide in zekere societeit een man van gevorderde leeftijd, tot zijnen buurman, eenen jongen regtsgeleerde. — « Niets," zeide deze kort af. De vrager keek den schranderen advocaat, die anders zoo redenrijk was, verwonderd aan, — doch deze zweeg als het graf. — « Hoe nu, durft gij ook al niet meer, gelijk voorheen, voor uwe gevoelens uitkomen, vreest gij voor de argusblikken der policie?" — « Ik vrees," antwoordde de andere bedaard, « alleen voor God en mijn geweten, en nooit zouden de maatregelen der regering mij beletten, mijne gevoelens te uiten, noch het zwijgen opleggen; maar er zijn onderwerpen over welke men het welsprekendst zijn gevoelens uit, door er schouder ophalend over te zwijgen."

De oude Grootvader.

(Lied des Landverhuizers.)

Ja, kinderen, 'k volg U, oud van dagen,
En grijp getroost den staf.
Begrijp ge?.. 'k wensch digt bij mijn magen
Te sluimeren in het graf.
Wij zullen huis en erf verlaten,
En zoeken wat wij nooit bezaten
In 't vreemde land.

Ik wil niet, dat gij om mij weent,
Maar bid dat aan de vreemde kusten,
Digt bij mijn kroost zal rusten
Zal rusten mijn gebeent.

Mijn jeugd ging heen met slooven, slaven,
Maar de arbeid lag aan band;
Al ligt dan moeder hier begraven,
'k Ga mee naar 't vreemde land.
Ach, liefde zij nog in ons midden!
Zij zou voor al haar kinders bidden
In 't vreemde land.

Ik wil niet, enz.

Wij zullen nieuwe wegen banen,
En deelen vreugde en smart.
Ja, oudste steun! ik zie uw tranen,
Kom, druk mij aan het hart!
Ach, kan ik U ook niet meer baten,
Gij zult den grijsaard niet verlaten,
In 't vreemde land.

Ik wil niet, dat gij om mij weent,
Maar bid, dat aan de vreemde kusten,
Digt bij mijn kroost zal rusten
Zal rusten mijn gebeent. (*Kal.*)

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 27. October. Sedert den 24. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Waban, A. Bartelt, St. Petersburg, hennip en vlas; le Pluto, E. E. Olsen, Rio-Grande, stukgoed; Frau Gesina, C. P. Lindeboom, Neufeldt, rogge; Gordon, J. Horn, New-Castle, steenkolen; Dankbaarheid, H. H. Ahrends, Riga, hennipzaad en graan; Aurora, H. Kuhl, Wordenburg, tarwe, Rohdy, H. Reine, Cronstad, rogge; Industrie, A. J. Schaap, Riga, hennipzaad; Concordia, T. H. Ibsen, Odensee, rogge; Eugenie, J. J. Reeners, Hull, manufacturen; the Arctic, J. Parrow, Riga, lijnzaad; Anna Elisabeth, J. Reents, St. Petersburg, hennipzaad; Godfried August, L. Bette, Riga, balken, Burgemeister Kursten, J. C. Voss, St. Petersburg, rogge; Dorothea Constantia, N. Jensen, Kallausburg, raapzaad; Bernardus, H. Hubers, stukgoed; der Alte Peter, P. F. Andreis, Riga, hout; Spieci, T. Ostermann, Aarhuus, raapzaad; Alberdina, H. A. Hazewinkel, St. Petersburg, stukgoed; Helena, H. Broekwoldt, Eckerenforde, raapzaad; Henriette, W. Wumkes, Riga, lijnzaad; die Buche, F. Maass, St. Petersburg, rogge; de Maria, J. C. T. Schmidt, Dantzich, lijnzaad.

Voor Middelburg bestemd:

Antelope, O. Paijkens, Havannah, suiker.

Voor Gend bestemd:

Wenskabe, W. Petersen, Frederikstad, raapzaad.

Voor Vlissingen bestemd:

Chance, C. Davis, Sunderland, steenkolen.

Van Anwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Charlotte Ann, R. Pearn, Turksch koren, Plymouth.

Van Vlissingen gezeild:

Caroline, W. Bowbejes, Dolphijn, W. van der Sijde, beide Londen, lijnkoeken.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 1/2 ure.
Sluiting des avonds 7 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

de kluizenaarswoning in.

« Vader!" zeide hij tegen Anselmus fluisterend, « gij hebt in uw huis een lijdenden broeder opgenomen. Deze heeren zouden hem een oogenblik wenschen te spreken."

« Loop naar den duivel!" hernam de kluizenaar, zijne lenden wrijvende. « Hij is gevlugt, die broeder."

« Hoe, gij hebt hem laten uitgaan?"

« Drommels, gij hadt moeten komen, om dit te beletten."

« Domoor!" zeide Graindemer op den grond stampende.

De bende was intusschen genaderd. Anselmus verhaalde hoe de gevangene de vlugt had genomen.

« Wij zullen hem wel vinden," zeide Bruno « Jenny geleidt hem naar Glenan. Mijnheer de commissaris volgt met uwe manschappen de kust tot het eerste vaartuig; verberg u daar en wees oplettend. Ik zal onze vlugtelingen zwemmende volgen. Ik zal met hen op die klip met brem bedekt, welke gij daar tusschen den oever en het Ile-aux-Moutons ontdekt, aankomen. Schiet dan toe. Ik zal hem daar vatten, en hij zal mij niet ontsnappen, dan over mijn lijk."

« En dat kon wel gebeuren," voegde de voorzigtige Anselmus er bij, « pas op zijn dolk, mijn brave jongen! en tot meerdere voorzorg, zou ik u aanraden, de bajonet van een dezer heeren onder uw hemd te verbergen."

Bruno geloofde dezen raad niet te moeten verachten, legde zijnen wijden jas neder, en daalde op het strand af.

Inderdaad bereikten de jonge lieden weldra den archipel van Glenan, door de hulp van zeil en riemen. Beide zwegen, totdat het gezigt van een vreemd voorwerp hun eenige afleiding gaf.

« Jenny! zie daar ginds eens," zeide Esteban; « het is of een man ons al zwemmende wil achterhalen."

« Hemel!" antwoordde het meisje. « Het is Bruno!"

« Oho, oho!" riep de zwemmer.

« Hij roept om hulp, dunkt mij."

« Laat ons vlugten, laat ons vlugten. Hij wil zijne vrijheid herkrijgen, door u over te leveren. Hij vervolgt ons."

« Hij!" antwoordde Calvina, zijnen riem verlatende, « dan wacht ik hem. Maar wanneer hij waarlijk onze hulp noodig heeft, zoudt gij hem dan aan zijn eigen lot overlaten, Jenny?"

« Wat gaat mij het leven van dezen man aan, Esteban! u bemin ik, u, dien ik moet redden. O, laat ons vlugten, om Carmel, om uwe zuster, wier eenigste steun gij zijt.

En de hand van den banneling nemende, legde zij dezelve weder op den riem, terwijl hij het bekoorlijke meisje met een oog, waaruit liefde straalde, aanzag, want hij vergat elke verdenking, toen hij haren angst om zijnentwil zag.

« Duizend duivelskinderen! men moet zijne armen uit de mouwen steken, om u in te halen," zeide Graindemer, in het vaartuig springende. Nu ben ik er eindelijk.... « Hij zette zich neder, druipende van het water... « Verbeeld u dat ik sedert gisteren avond met vier gendarmen wegkruipertje speel. Laat ons deze klip aandoen. Geef mij den riem! ... Die kerels zullen mij zeker van de kust nazien. Wij zullen den nacht hier afwachten."

« Zoo als het u belieft, meester Bruno!" zeide Calvina.

Hij stond op en ging naast Jenny zitten, wier hand hij vrijelijk in de zijne legde. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BENTEM.